

Ο ΜΟΝΑΧΟΓΥΙΟΣ

[ε ι κ ὠ ν]

 Ἰ ἀναγνώσται ἡμῶν ἂν δὲν ἐγνώρισαν προσωπικῶς τὴν ἐκ Βόλου οἰκογένειαν Ντεθέ, ἤκουσαν ἀσφαλῶς περὶ αὐτῆς· διότι οἱ Ντεθέδες τοῦ Βόλου ἐχάρισαν ἀπὸ χρόνου μακροῦ τὸ ὄνομά των καὶ εἰς τὸ ὁμώνυμον εἶδος σίτου, ὃ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὰς πεδιάδας τῆς εὐφόρου Θεσσαλίας. Οἱ Ντεθέδες ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν εὐποροὶ οἰκογένεια ἐν Βόλῳ διὰ τε τὴν μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν, ὅπερ κληρονομικῶς ἀσκεῖ μέχρι τῆς σήμερον.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν δὲν σκόπουμεν παντάπασιν νὰ παρενοχλήσωμεν τὸ ἔργον τῶν ἐν Βόλῳ καὶ τῇ λοιπῇ Θεσσαλίᾳ συγγενῶν τοῦ ἀξιοτίμου κ. Σωτηρίου Ντεθέ· αὐτὸν ὅμως, ὅστις πρὸ τριακονταετίας περίπου ἐλθὼν εἰς Πειραιᾶ, εἶνε ἕκτοτε σχεδὸν συμπολίτης μας, ἔχομεν ὅπωςδὴποτε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀδειαν, νὰ μελετήσωμεν ἐπάνω-ἐπάνω χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ οὔτε ὁ ἴδιος οὐδὲ οἱ ἀναγνώσταί μας.

*
* *

Ὁ κύριος Ντεθές, ὁ Πειραιώτης, ἦτο καὶ εἶνε ἀρίστης ὑγείας ἄνθρωπος, ἡλικίας δὲ σήμερον περίπου πενήτηντα ὀκτὼ ἐτῶν. Εἶνε γνωστὸς ὑπὸ τὸ σύνισμον ὄνομα κύριον Σωτήρης καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦ ζύγιον ζυγίζει ὀκάδας ὀγδοήκοντα στρογγυλάς. Ἐργατικώτατος καὶ χρηστοῦ χαρακτῆρος ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμέμπτου καθαριότητος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν αὐτοποιήτων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες μὲ τὰς τέσσαρας πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς

κατώρθωσαν τὴν ἐπίλυσιν ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς. Εἰς τοιοῦτους ἄνδρας, ἃν εἴμεθα Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, θὰ ἐχο-
ρηγοῦμεν τὸ παράσημον τοῦ Λουτροῦ, ὅπως ἀμείβωμεν τὴν ἀ-
ρετὴν καὶ καθιστῶμεν αὐτοὺς μᾶλλον εὐαέρους.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐν Πειραιεὶ διατριβῆς τοῦ ἱδρυσε τὸν
γνωστὸν καὶ ἀκμάζοντα ἔτι ἀλευρόμυλον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἅμα
τῇ ἱδρῦσει ἐστράφησαν ὅλα τὰ βλέμματα τῶν τότε νυμφῶν τοῦ
Πειραιῶς καὶ μικροῦ δεῖν τὸν καθίστων *μύλον τῆς ἔριδος*, ἃν ὁ
σώφρων κύρ Σωτήρης δὲν ἔσπευδεν, ἐπωφελοῦμενος θαλασσίας
ἐκδρομῆς, ἣν χάριν τοῦ ἐνῆργει ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐμπόρου ἀποι-
κιακῶν κ. Φιδέ, δὲν ἔσπευδε, λέγομεν, νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του
πρὸς τὴν ἀξιέραστον δεσποινίδα Κλεοπάτραν, ἣτις καθ' ὅλην
ἐκείνην τὴν ἀλιευτικὴν ἡμερίδα προσέφερεν εἰς τὸν ἐρατεινὸν
τότε κύρ Σωτήρην *πεπονόσπορους* ἐν εἶδει *πασσατέμπο*. Καὶ δὲν
λησμονεῖ ποτὲ μέχρι σήμερον ὁ ἀγαθὸς ἐργοστασιάρχης τὴν με-
γίστην ἐπίδρασιν τοῦ ἐρωτικοῦ ἐκείνου *πασσατέμπο*, οὐδὲ πα-
ρέρχεται πεπόνιον χωρὶς νὰ προκληθῇ τὸ ἐρύθημα τῆς κυρίας
Ντεβέ, ἣτις γνωρίζει ὅτι ὁ κύρ Σωτήρης δὲν περιορίζεται μόνον
εἰς ἀναμνήσεις! Ο (passa) tempora ο (a) mores!

* *

*

Αἱ εὐχαὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀνιόντων οἱ πόθοι ἐξεπληρώ-
θησαν ἐν ἀκριβῶς ἔτος μετὰ τὸν γάμον, γεννηθέντος τοῦ νεαροῦ
υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ κύρ Σωτήρη Εὐστρατίου, ὃν ἐνανούρισε ὁ
μύλος καὶ ἔθρεψε ἡ πολυγάλακτος κυρία Κλεοπάτρα, μέχρις οὗ
ὁ τριετής πλέον Εὐστράτιος μὲ ὅλους τοὺς τοὺς ὁδόντας καὶ λίαν
εὐγλωττος ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ τρώγῃ ἐκλέγων τροφὴν καὶ ἀπὸ
λίστας ξενοδοχείου. Ἀλλ' ἔπρεπε τὸ παιδίον νὰ κατασταθῇ ὑγιὲς
ἀκλονήτως, ἀφοῦ κατ' ἀμοιβαίαν τῶν γονέων συμφωνίαν προώ-
ρισται νὰ *ζήσῃ μοναχογυιὸς*, εἰς τρόπον ὥστε νὰ λείψῃ πᾶσα τυ-
χὸν κληρονομικὴ ἔρις ἡ ὁποία, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ μύλου,
ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶνε ἀσυνήθης ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ.

Ὅπως ὅλοι οἱ μικροὶ οὕτω καὶ ὁ Τάκης, ὁ Στρατάκης, ὁ
Στράτος, ἐμεγάλωνε ἀποκαθιστάμενος βαθμηδὸν εἰς τῶν σημαντι-
χωτέρων καταναλωτῶν τῶν τε προϊόντων τοῦ οἰκογενειακοῦ μύ-
λου καὶ τῶν ἀποικιακῶν τοῦ ὑπερηφάνου πάππου του κ. Φιδέ.
Καὶ ἐνετρύφα ὁ μικρὸς Εὐστράτιος εἰς πελάγη πρωϊνοῦ καφέ, ὃν
μετὰ πάθους ἀνατολικοῦ ἡγάπα καὶ ἐβύθιζεν εἰς τοὺς ἀχανεῖς
τῶν κολοσσαίων φυτζιανῶν πυθμένας τὰς χεῖρας μέχρι καρποῦ
ὅπως ἐκ τῆς κλασικῆς παπάρας ἀλιεύσῃ μουςκευμένης κοιμά-
τας καὶ ἐστασίαζε κυριολεκτικῶς ἐκάστην δεῖλὴν ἃν δὲν τῷ πα-

ρουσίαζον γενναίαν δόσιν τουλουμοτυρίου μετὰ γαλετών καὶ ἀνετρέφετο κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν Ντεβέδων καὶ τῶν Φιδέδων τρώγων ἀπὸ ὅλα καὶ πίνων ἀκόμη καὶ οὖζον ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ποτηρίου πρὸ τοῦ γεύματος καὶ τοῦ προγεύματος.

Οὕτως ὁ κύρ Σωτήρης ἐσχημάτιζεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὴν πεποίηθαι ὅτι δημιουργεῖ ὑγιᾶς στήριγμα τοῦ γήρατος καὶ ἀκμαῖον διευθυντὴν τοῦ ἐργαστασίου του προωρισμένον νὰ τὸ αὐξήσῃ εἰσάγων ὅ,τι νεώτερον ἢ τελειοποιουμένη ὁσημέραι μηχανικὴ χορηγεῖ εἰς τοὺς μορφωμένους βιομηχάνους.

Καίτοι ἡ μόνη σχέσις, ἣν εἶχε πρὸς τὰ γράμματα ὁ κύριος Ντεβὲς πατήρ, ἦτο ἡ χρῆσις τῶν σημείων τοῦ ἀλφαβήτου, δι' ὧν ἐδηλοῦτο ἡ ποιότης τῶν αἰσῶν ἐπὶ τῶν σάκκων, ὡς μόνον δὲ βιβλία χρήσιμα ἀνεγνώριζε τὰ κατὰστιχα τοῦ μύλου, εἰς ἃ ἐνέκυπτε μετὰ πάθους φιλοβίβλου, οὐχ ἥττον εἶχεν ἀκλόνητον πεποίηθαι ὅτι οἱ νέοι τῆς σήμερον πρέπει νὰ μανθάνωσι πολλὰ γράμματα καὶ ἡσθάνετο πρὸς τοὺς καλαμαράδες οἷαν πρὸς τὰ τηγανητὰ καλαμάρια ἀπεριόριστον στοργήν.

Μετεχειρίσθη λοιπὸν ὅλα τὰ μέσα ὅπως ὁ Ντεβὲς υἱὸς καθοδηγηθῇ προσηκόντως εἰς τὴν ἀγάπην τῆς σπουδῆς καὶ τὸν παρηκολούθει μελετῶντα μετ' ὑπερηφανείας Ταρκινίου, ἀφοῦ μάλιστα ὁ νεαρὸς Εὐστράτιος ἐδείκνυεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μάθῃ κατὰ. Ἡ Κὰ Κλεοπάτρα ἐξ ἄλλου ἐφοβεῖτο μὴ στενοχωρῆται ὁ μοναχὸς καὶ ἐδιπλασίαζε κατὰ τὰς παραμονὰς ἰδίᾳ τῶν ἐξετάσεων τὰς δόσεις τῆς στοργῆς καὶ τῶν ἀναφυκτικῶν, οὐχὶ δ' ἄπαξ ἀπεδίωξε πρὸ τῆς ὥρας καὶ τὸν παρασκευάζοντα διαρκῶς τὸν Εὐστράτιον προγυμναστὴν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ παιδί πρέπει νὰ πάρῃ ὀλίγον καὶ τὸν ἄερα του.

ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους ὁ κληρονόμος μοναχογιὸς τοῦ κύρ Σωτήρη καὶ τῆς κυρᾶ Σωτήρινας διήρχετο τὰς τάξεις τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Γυμνασίου ἀπόνως, χωρὶς νὰ διακρίνηται βεβαίως μετὰ τῶν πρώτων μαθητῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς μόνον ἡ Κὰ Κλεοπάτρα ἀπέδιδε πάντοτε εἰς πάθη ἀπαίσια τῶν Καθηγητῶν κατὰ τοῦ υἱοῦ της· ἐπλησίαζε δὲ πλέον νὰ διευθυνθῇ κατὰ τὸ παρ' ἡμῶν ἔθος πρὸς τὴν ὁδὸν Κοραῆ ὅπως σπουδάσῃ τὸ δίκαιον μετὰ τὸ μπαστούνακι του.

Ὁ Κύρ Σωτήρης μετὰ κράα καρδίᾳ οὕτως εἶπεῖν ἀπέβλεπε πρὸς τὸ Μεγάλον Σχολεῖον καὶ ἤθελε προτιμήσῃ ὅπως ὁ υἱὸς του σπουδάσῃ θετικώτερον τι καὶ εἰ δυνατόν μηχανικὴν, ἀφοῦ μάλιστα τῆς αὐτῆς γνώμης ἦτο καὶ ὁ ἀτμόμυλος, τὸν ὁποῖον πάντοτε συνεβουλεύετο εἰς τὰς σπουδαίας του περιστάσεις. Συνέπεσεν ὅμως ἀτύχημά τι κλονίσαν τὰς πεποιθήσεις του.

Κατὰ τὰς τελευταίας τότε δημοτικὰς ἐκλογὰς εἶχεν ἐκλεχθῆ δημοτικὸς σύμβουλος, ἐν δὲ ταῖς συνεδριάσεσι τοῦ Συμβουλίου ἐθαμβώθη ἐκ τῆς ρητορικῆς δεινότητος δύω ἢ τριῶν δικηγόρων ἐργαζομένων ἀξιεπαίνως ὑπὲρ τῶν καλῶν καὶ συμφερόντων . . . τῷ Δήμῳ. Ἡ ἀφασία του τὸν εἶχε στενοχωρήσει μ' ὅλους τοὺς ἐνθαρρυντικούς λόγους τῆς συζύγου του καὶ δὲν ἐνόει νὰ ἐκθέσῃ τὸν υἱὸν του εἰς παρομοίαν δυσχέρειαν ἐν τῷ μέλλοντι. Οὕτω τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔλυσε τὸ ζήτημα καὶ ὁ κύρ Σωτήρης ἔκλινε πρὸς τὰ Νομικὰ «καὶ ἄς λέγῃ ὁ μύλος» !

* *

Ὁ κ. Εὐστράτιος Ντεβές ἀνήρχετο τακτικῶς καθ' ἐκάστην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Ἀθήνας, ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας, ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ κήπου, ἤκροατο μετὰ προσοχῆς τῆς μουσικῆς τῶν ἀνακτόρων, εἰσῆρχετο εἰς τὸ τραμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὁσάκις ἦτο κουρασμένος, ἠγόραζε πότε μίαν κραβάταν, πότε ζευγὸς χειροκτίων, πότε γοητευτικόν τι μυθιστόρημα, ἔτρωγε μίαν πάσταν εἰς καλὸν ζαχαροπλαστεῖον, ἠγόραζε κυτίον σιγαρέττων Λαμίας καὶ τὰς μεταμεσημβρινὰς ἐφημερίδας καὶ κατάκοπος ἐπανήρχετο πάλιν εἰς Πειραιᾶ, ὅπως τύχῃ τῶν θωπειῶν τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων διὰ τὸ ἡράκλειον ὄντως ἔργον τὸ ὁποῖον ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπιούσαν μετὰ τῆς αὐτῆς καρτερίας καὶ τοῦ αὐτοῦ ζήλου πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἣν οὕτως ἔγνω νὰ θεραπεύσῃ κατα τὸ πρῶτον ἔτος τῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον φοιτήσεώς του.

Μία τῶν πρώτων πράξεων τοῦ νεαροῦ Ἀκαδημαϊκοῦ πολίτου ὑπῆρξεν ἡ παραγγελία ἐπισκεπτηρίων μὲ τοὺς τίτλους του ὡς ἔπεται :

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Σ. ΝΤΕΒΕΣ

Γ' ἰδ; ἐργοστασάρχου καὶ Δι. μστ. Συμβούλου
Φοιτητῆς τῆς Νομικῆς

Ἡ ἐπίσημος αὕτη ἀναγνώρισις τῆς πατρότητος ἐκολάκευσε τὸν κύρ Σωτήρην ἐκλαβόντα τὸ πᾶν ὡς φιλόστοργον ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων τρυφεροῦ υἱοῦ, ὡς μόνην δ' ἔλλειψιν ἔγνω μὲ τρόπον νὰ παρατηρήσῃ τὴν παρασιώπησιν τῆς μητρὸς Κυρίας Κλεοπάτρας ἐν ἐγγράφῳ χαρακτηῖρος τὸσῳ οἰκογενειακοῦ !

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν ὁ δράστης τοῦ ἄνω ἐπισκεπτηρίου συνέγραψε καὶ γαλλιστὶ παρόμοια ἔγγραφα τῆς διαβάσεώς του, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ ὄνομά του μαγεيرهύμενον κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον παρουσιάζει προσόντα εὐγενείας, δι' ὧν εἰς d'Enes εἰσέρχεται ἀκωλύτως παντοῦ ἐν τῇ φίλῃ Γαλλίᾳ.

Τὰ ἔτη διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο, ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουσιν. Οὕτω καὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς νομικῆς παιδεύσεως τοῦ κ. Εὐστρατίου Ντεβὲ ἔχει πολλὰς τὰς διαφορὰς πρὸς τὸ προηγούμενον. Γνωριμία ἀπλὴ καὶ μετ' ὀλίγον σύνθετος μετὰ νεαροῦ λογίου νέου ἔχοντος τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην ὅτι εἶνε καὶ ποιητὴς ἐκ τῶν ἀσπόνδων φίλων τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ἐτροποποίησεν ἐπικινδύνως τὰς ἐπ' αἰσίοις νομικὰς μελέτας τοῦ δευτεροετοῦς φοιτητοῦ, ὅστις ἐτρέφετο ἐφεξῆς μὲ τὰ ἐρωτύλα τετράστιχα καὶ τοὺς καρδιακοὺς πόνους τοῦ ἀναξιοπαθοῦντος ἐταίρου καρυκευμένους ὅπως-ὅπως μὲ πανσελήνους, ἴα, κύματα, αὔρας, ξανθὰς κίμας, καὶ ἐσχάτας προδοσίας τῆς σκληρᾶς ἐρασιμίας του . . . Ἡ ἀπότομος ἀλλαγὴ τροφῆς τοῦ μόνου ἐν τῷ μύλῳ ἀέργου κ. Εὐστρατίου κατέστησαν αὐτὸν ὡς ἦτο ἐπόμενον διαφορετικὸν κατὰ τε τὴν σωματικὴν βαρύτητα καὶ τὰς πρὸς τοὺς οἰκείους σχέσεις· διότι ἔκρινεν ἐν συνειδήσει ἐξευτελιστικὸν πλεόν νὰ ὑπάρχωσι λειτουργοῦντες ἐν τῷ κόσμῳ ἀλευρόμυλοι, ἀφοῦ αἱ τέλειαι καὶ προνομιοῦχοι φύσεις, ὡς ἡ ἰδική του καὶ τοῦ φίλου του ἀνελάμβανον νὰ θρέψωσι καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸν κόσμον, μὲ πόναν καὶ ζαρζαβάτια ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀφιλοκερδῶς ὑπὲρ τῆς ἀναξιοπαθούσης ἀνθρωπότητος παρεχόμενα. Κάτω λοιπὸν ἢ βάνουρος ἐργασία ἢ ἀμβλύνοσα τὸν νοῦν καὶ στερεῖν τοὺς μαστοὺς τῆς διανοίας ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρέπει ν' ἀντλήσῃ τροφήν οἱ ἐλεύθεροι Λαοί ! Καὶ ἐν τούτοις ἐπὶ τριετίαν ὀλόκληρον ὁ νεοφώτιστος ἀντάρτης ἐδέσποσεν ὡς Τσάρος ἐπὶ τῶν Ἀγαθῶν ὡς ἄλλη Ῥωσικὴ Αὐτοκρατορία κόλπων τῆς τεμπελομήτορος κ. Κλεοπάτρας, τῆς ὁποίας φεῦ ! τὸ γάλα τίς ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἔφερε τοιαῦτα ἀποτελέσματα ! ; . . .

Καὶ τὸ κακὸν δὲν περιωρίζετο μέχρι τοῦ σημείου τούτου· διότι ὁ νεαρὸς Εὐστράτιος ἤρξατο ἐπαπειλῶν σοβαρῶς τὴν κοινωνίαν τοῦ ἐπινείου καὶ τῆς πρωτευούσης μὲ ἰδιόκτητα δῆθεν στιχογραφικὰ δημοσιεύματα ἔχοντα ἀντικείμενον τὴν ζωὴν τοῦ ἀγῶρός μας κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐπικινδύνου ἀγγελίας, ἣν εἶχε δημοσιεύσει ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκδόσεως ὁ δευτεροετὴς φοιτητὴς τῆς Νομικῆς. Οὕτως ἐνῶ ὁ ἀκαταπόνητος κύρ Σωτήρης ἠγωνίζετο ἐντίμως τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐστράτιος ἐθανάτου ἀστόργως τὴν ζωὴν τοῦ ἀγῶνος διὰ τῆς μεθόδου τῶν

δημοτικῶν ἀσμάτων, τὰ ὅποια καίτοι παρουσίαζεν ὡς ἰδιοκτησίαν ἀμιλλωμένην κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τὰ *ἀρματωλικά τραγούδια*, ἡδύνατο καὶ ὁ ἥκιστα πεπειραμένος ἀστυνόμος νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς *κλεμμένα* μᾶλλον παρὰ *κλέφτικα*.

Ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη εἶνε ἡ ἐπικρατεστάτη τῶν πολλῶν ἀρετῶν τῶν γραφόντων σήμερον παρ' ἡμῖν. — Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅλοι διατείνονται ἀκλονήτως ὅτι εἶνε ἄνδρες λόγιοι, ποιηταὶ καὶ λογογράφοι καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν τοῦτον συνωμολόγησαν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τοὺς δυσπιστοῦντας δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ τῶν μεθόδων. Ἦτο λοιπὸν φυσικὸν καὶ ὁ νεαρὸς Πειραιώτης ἐνεργῶν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ φίλου του ποιητοῦ νὰ ζητήσῃ ἐπιμόνως τῇ συνδρομῇ τοῦ τύπου τὴν ἀναγνώρισίν του ὡς νεαροῦ λογίου ἔχοντος εὐτυχῇ τὴν ἔμπνευσιν καὶ εὐρὺ τὸ ποιητικὸν στάδιον. Καὶ τὸ ἐπέτυχε· διότι δὲν ἔπαυσεν ἕκτοτε ῥαίνων αὐτόκλητος τὸ πλεῖστον μὲ ἄνθη *φρέσκα* ἢ *μπαριάτικα* ἀδιακρίτως, γάμους, βαπτίσια, κηδεῖας καὶ ἡθοποιούς ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν Ἀθήναις . . .

*
* *

Παρήλθεν οὕτω καὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῶν Πανεπιστημιακῶν σπουδῶν τοῦ εὐαισθήτου πλέον φοιτητοῦ. ὁ ὁποῖος ἐναμίλλως πρὸς τὸν μύλον τοῦ γενήτορος παρήγε στίχους κατὰ κόρον. Ὁ πατήρ του κατ' ἀρχάς δὲν ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν πάθησιν τοῦ υἱοῦ· ἡσθάνετο τὸυναντίον ποιάν τινα ὑπερηφάνειαν, ἐπὶ ταῖς φιλολογικαῖς αὐτοῦ δάφναις, ὧν ἡ νέα χρῆσις ἐκτὸς τῆς γνωστῆς ἐν τῇ μαγειρικῇ ἐφάνη ὀλίγον ἀστεία εἰς τὸν οὐδέποτε διατελέσαντα πελάτην τῶν ἱερῶν δαφνῶνων καὶ συνεπῶς τοῦ Δαφνίου ἐργαστασιάρχην.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ὁ εὐαισθητος τριτοετὴς σπουδαστὴς τῆς Νομικῆς κ. Εὐστράτιος Ντεβὲς ἔγνω, ὡς ἅπαντες οἱ συνάδελφοι ἐν τῇ ποιήσει, νὰ ἐφεύρῃ καὶ σκληράν τινα Πειραιώτιδα ὅπως τῇ ἀπευθύνῃ τὰ προϊόντα τῆς Μούσης του· πρὸς *Ἐκείνην* λοιπὸν ἔστρεψε τὰ βλέμματα καὶ ἐκείνην εἶχεν ὑπ' ὄψιν νυχθημερόν, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἐννοεῖται, ἐν ᾧ ἡ αὐπνία καὶ ἡ ἐπιστροφή πρὸς πᾶσαν τρυφήν ἐπλησίαζον νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν τὸν βωμαντικώτερον τύπον τῆς ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀναίμικτῆς ἐποχῆς τῆς φιλολογίας.

*
* *

Ἐν τοιαύτῃ κρίσινῳ στιγμῇ ἡ κ. Κλεοπάτρα ἀνήσυχος προεκάλεσε τὴν προσοχὴν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις εἶχε πρὸ καιροῦ

ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ μοναχογυιοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέλλον τῆς ἐργασίας του. Διέγνω ὅτι ἡ ἀλευροποιΐα δὲν ἔχει ἀπτήν σχέσιν πρὸς τὴν ποίησιν καὶ ὅτι οἱ ἀτμοὶ τοῦ Στρατάκη των δυσκόλως ἠδύναντο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τοὺς κανόνας τῆς μηχανικῆς, οἵτινες διέπουσιν ἓνα ἀτμόμυλον. Κατένοησεν ἐγκαίρως ὁ κύρ Σωτήρης ὅτι ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψεν ἓνα ἄεργον, ὁ ὁποῖος ἦτο πεπρωμένον νὰ καταγίνη μόνον εἰς τὸ Κληρονομικὸν δίκαιον καὶ τὴν δῆθεν ποίησιν· ἂν δὲ δὲν ἡγάπα ἐξίσου τὴν ζωὴν καὶ τὴν Κλεοπάτραν του θὰ ἐκτύπα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν τοῖχον διὰ τὸ λᾶθός του.

Ἐν τούτοις κατ' ἐκείνας ἡκούοντο αὐτοκτονίαι διάφοροι ὑπαξιωματικῶν σιτιστῶν καὶ ὑπηρετριῶν ἐξ Ἀνδρου διὰ λόγους πάντοτε ἀγνώστους καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ ἐδιπλασίαζε τὰς παραστάσεις τῆς παρὰ τῷ κύρ Σωτήρῃ ὅπως ληφθῇ ἐν μέτρον ὑπὸ τοῦ μοναχογυιοῦ πρὸς ἀποσέβησιν τυχόν ἀπεικταίου. Ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ στιγμῇ ἐκλήθη ὁ ἱατρός καὶ φίλος τῆς οἰκογενείας, κ. Μιζμίζης, ὅστις καίτοι ἐναντίος τῶν ἀφαιμάξεων κατ' ἀρχὴν, διέταξεν αὐθωρεὶ γενναίαν ἀφαιμάξιν... εἰς τὸ βαλάντιον τοῦ κύρ Σωτήρη ὅπως ἀποσταλῇ ὁ υἱὸς του Εὐστράτιος εἰς Γαλλίαν πρὸς . . . συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του. Καὶ ἀπεστάλη ἀμέσως εἰς Παρίσιους, ἐκεῖθεν δὲ πληροφορεῖ τοὺς οἰκείους περὶ τῆς υγείας του ὅσakis λαμβάνη ἀνάγκην χρημάτων! Οὕτως ἡ κ. Κλεοπάτρα εἶνε ἡσυχος διότι συνεχῶς ἔχει εἰδήσεις τοῦ υἱοῦ τῆς, οὕτινος αἱ ἐπιστολαὶ κατῆντησαν ἐννοεῖται ἐκδόρια διὰ τὸν ἀνάξιοπαθοῦντα κύρ Σωτήρη.

*
* *

Εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι τίποτε δὲν εἶνε σταθερὸν καὶ ἀμετάβλητον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον αἱ ἀποφάσεις τῶν συζύγων περὶ τῶν κληρονόμων! Οὕτως ἐνῶ ἀμέριμνος ἡ κ. Κλεοπάτρα ἡσυχλεῖτο εἰς τὰ οἰκιακά της, ἐφαίνετο δὲ παρελθούσα ἀνεπιστρεπτὴ ἡ ἐποχὴ τῶν πεπονιών, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ἦσαν πλέον κατάλληλα διὰ τὸν στόμαχον τοῦ κ. Σωτηρίου Ντεβέ, οὗτος ἔχων σύμβουλον τὸν ἱατρὸν καὶ φίλον τῆς οἰκογενείας του κ. Μιζμίζην ἐπεβουλευέτο τὴν ἡσυχίαν τῆς κ. Κλεοπάτρας καὶ ἐπισήμως ἀνεκοίνου αὐτῇ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν πόσον ὑστέρει ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μὴ περιορισθῇ ἐφεξῆς εἰς τὸν μοναχογυιὸν Εὐστράτιον, ἀλλὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἕτερον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκ προκαταβολῆς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ κουμπάρου ἱατροῦ τὸ ὄνομα

Μίλων μὲ τὴν προσδοκίαν νὰ καταστῇ ὁ ἀκλόνητος στύλος τοῦ γήρατος τοῦ κυρ Σωτήρη καὶ τοῦ ἐργαστασίου.

Ἡ μετὰ εἴκοσιν ἔτη τοιαύτη μεταβολὴ ἀποφάσεως τοῦ ἐργαστασιάρχου ἐγνώσθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ πρὸ τῆς κεκανονισμένης προθεσμίας, ἀφοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου ἐκυκλοφόρει *ἄκλιτον* ἀνὰ τὸν οἶκον καὶ τὸ ἐργαστάσιον, ὠρίσθη δὲ καὶ δωμάτιον τοῦ νέου μοναχογυιοῦ *Μίλων* τὸ τοῦ ἐκπτώτου πλέον Εὐστρατίου.

Ἀλλὰ φεῦ! ἀντὶ τοῦ ἀναμένου ὁμωνύμου τοῦ Κροτωνιάτου, τὸ νέον ἔργον τοῦ κυρ Σωτήρη ἦτο κόρη, ἣν ὁ λαμβάνων ἔκοτε μέρος εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ κ. Ντεβὲ ἱατρὸς Μιζμίζης ὠνόμασεν ἐπὶ τὸ ἀρχαιολογικώτερον *Ἀφροδίτη τοῦ μύλου*.

Βεβαρυμένος ἐκ τῆς αποτυχίας ὁ ἐργαστασιάρχης ἐσυλλογίσθη πρὸς στιγμὴν νὰ ρίψῃ τὸ σφάλμα εἰς τὸν ἱατρὸν· ἀλλὰ σκεφθεὶς ὠριμώτερον ἐσιώπησεν, ἀφοῦ ἐπὶ ζητημάτων καθαρῶς ἐπιστημονικῶν ὑπερισχύουν πάντοτε οἱ ἱατροί.

Καὶ τοιοῦτῳ τρόπῳ ἀπεδείχθη ἅπαξ ἔτι ἀλάνθαστον τὸ ἀξίωμα *mon bis in idem* καὶ ἐπὶ τῶν μοναχογυιῶν εἰς βάρος τοῦ κ. Ντεβὲ, ὅστις ἐπέπρωτο γέρων πλέον νὰ παρακολουθήσῃ ὅλας τὰς φάσεις τῆς νέας *Ἀφροδίτης*, περὶ ἧς ἐς ἄλλοτε.

1893.

Θ

Εἰς ὀψίτεκνον κυρίαν

Τοῦ δραστηρίου σου γιαιοτροῦ μιά... σ υ ν τ α γ ῇ καὶ μόνη
ἔκαμ' ὅ,τι δὲν ἔκαμαν δώδεκα τώρα χρόνοι.

Συγχαίρω καὶ τὸ *ρήπιον*, ἐσέ, τὸν σύζυγό σου,
μ' ἀπὸ τού; τρεῖς σας πειότερο τὸν τρομερὸ γιαιοτρό σου.

ΣΑΤΑΝΑΣ